

„Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel”

Sâmbătă, 8 mai 2010

Gili Cârstea

Dacă Israel n-ar fi ținut cât îl ținea gura, în fiecare generație, să fie lăsat în pace cu „Sfântul lui Israel” (Isa 30:11), Dumnezeu ar fi putut să încheie foarte ușor marea controversă, și n-ar mai fi fost nevoie să ridice, din mijlocul lor, un profet ca Moise (Deut 18:15).

Dumnezeu a comunicat fiecărei generații a poporului Său taina evlaviei și scopul Său în creațiune. Fiecare neam de oameni a fost invitat la Nuntă, și tot ce se aștepta de la ei era să accepte calea lui Dumnezeu, metoda Sa de a vindeca vânățiile poporului Său. Un simplu gest al credinței că este posibilă întoarcerea la neprihănirea din Eden.

Campioni ai neprihănirii lui Hristos nu sunt doar eroii de dincoace de cruce, precum Ștefan, Pavel, Jones, Waggoner, Ellen White, Andreassen, Brinsmead în anii 60, Wieland sau Short.

Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Zaharia sau Maleahi sunt exemple de necombătut că Dumnezeu a așteptat de la fiecare generație ceea ce așteaptă de la ultima generație a poporului Său.

De când au ales să aibă un împărat (1 Sam 8:6), să fie ca celelalte neamuri (Eze 20:32), ei au pierdut cunoștința caracterului lui Dumnezeu, lumina pe care trebuiau să o comunice neamurilor din jur. Nu au înțeles că Slava lui Dumnezeu trebuie să locuiască în ei, așa cum locuise în perechea din Eden, și nu credeau că Dumnezeu este capabil să repare ceea ce s-a stricat acolo.

Din acest motiv misiunea și scopul lor au devenit cele mai serioase piedici în fața omenirii de a-L descoperi pe Dumnezeu. Explicația din Ezechiel este edificatoare:

„Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor; așa că purtarea lor a fost înaintea Mea ca spurcăciunea unei femei în timpul necurăției ei.

„Atunci Mi-am vărsat urgia peste ei, din pricina sângelui pe care-l vărsaseră în țară și din pricina idolilor cu care o spurcaseră.

„I-am risipit printre neamuri, și au fost împrăștiați în felurite țări; i-am judecat după purtarea și faptele lor rele.

„Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau pângăreau Numele Meu cel sfânt, așa încât se zicea despre ei: ‘Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.’

„Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se dusesse” (Eze 36:17-21).

Chiar în momentul când Dumnezeu își vărsa inima în fața prietenului Său Ezechiel, explicându-i motivele eșecului lor național, la Ierusalim, în inima lucrării, se întâmplau lucruri înfricoșătoare, depărtări majore de la calea cea dreaptă, fără ca cineva să observe.

Elita teologică și clericală a națiunii folosea incinta templului, unde se presupunea că slujește lui Dumnezeu, ca să se închine idolilor (Eze 8:7-12).

Bărbații de frunte ai lui Israel stăteau cu spatele la templul Domnului și cu fața spre răsărit, evident plictisiți de ritualurile sterile ale religiei lor și fascinați de înalta spiritualitate babiloniană (Eze 8:15-16).

Femeile veneau și ele la templu, dar nu înțelegeau că națiunea a străpuns pe Întâiul ei născut, că a batjocorit pe Duhul lui Dumnezeu și a răstignit pe Hristos în persoana solilor Lui. De aceea, ele plângeau pe Tamuz (Eze 8:13-14).

Pentru ei era „pace și liniște,” dar pentru Dumnezeu era o tragedie, singura metodă eficientă de a-L alunga din poporul Său. Iată evaluarea cerului, pe care ei nu o percepeau sub nicio formă:

„Și El mi-a zis: ‘Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel ca să Mă depărteze de Sfântul Meu Locaș?’” (Eze 8:6).

Pentru o astfel de situație, singura soluție rămânea cernerea și sigilarea, descrise în capitolul imediat următor.

Când strigau „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel,” ei spuneau de fapt că nu cred, și nu vor ca Sfântul Locaș să fie inima omului, că nu acceptă ca Sanctuarul să fie o simplă pildă, o metaforă pentru omul restaurat, salvat din păcat și unit cu Creatorul. Nu doreau să se întâmple cu ei ceea ce Dumnezeu spunea lui Ezechiel că trebuie neapărat să se întâmple, dacă neamurile vor ajunge vreodată să înțeleagă că Dumnezeu este Domnul, și nu Baal.

Dumnezeu nu se impune, acolo unde nu este dorit, așa că extraordinara lucrare pe care El o avea pregătită pentru ei a trebuit lăsată pentru o generație următoare. Ezechiel o înțelege, și o comunică, la fel de corect ca și Pavel, la fel de detaliat și explicit ca oricare alt slujitor al lui Dumnezeu de atunci încolo.

Domnul își descrie motivele pentru care dorește să recupereze pe poporul Său din păcat:

„De aceea, spune casei lui Israel: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers.’

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:22-23).

Până când nu se întâmplă așa ceva, ca neamurile să vadă deosebirea dintre Hristos și Baal, marea controversă nu se încheie.

Cum va face Domnul acest lucru, să fie „sfințit” în poporul Său? Iată cum, aceasta fiind cea mai profundă, detaliată și corectă descriere a evangheliei:

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră.

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățați; vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri.

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.

„Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.

„Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru.

„Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi.

„Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocară foametei printre neamuri” (Eze 36:24-30).

Urmarea acestei dramatice operațiuni creatoare?

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre.

„Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (Eze 36:31-32).

Așa cum poate observa oricine, „toate aceste lucruri” nu au fost încă făcute, motiv pentru care ar trebui să roșim și să ne rușinăm de purtarea noastră cea rea, pe care o repetăm de 2000 de ani, fără să ne pese că ea îl depărtează pe Dumnezeu de templul Său.

Dar „nu știm” (Apoc 3:17), și nici nu vrem să știm, deși Martorul credincios Și-a făcut datoria de a ne informa.

Disprețul nostru față de solia neprihănirii lui Hristos, trimisă prin frații Waggoner și Jones, nu este decât un alt mod de a striga vechea și nebuneasca dorință a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile: „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel” (Isa 30:11).

Vom primi exact ceea ce ne dorim, ca o consecință a legii eterne a libertății.